

КАК

КРАЛ МУСАЛЕН

СТАНАЛ КРАЛ

Как крал Мусален станал крал

- Мър, да си допием чая и да си лягаме. - предложи Мусаленко.

- Не ми се спи още. - свъси мустак Мър, твърдо решен, че ще си играе с топката от прежда поне още час.

- Хайде, хайде, утре сутрин пак ще плачеш, че ти се спи. Пък и не искаш ли да ти разкажа как крал Мусален е станал крал?

- Ама той не си ли е бил винаги такъв? - полюбопитства развълнуван Мър.

- Неее, ала ще разбереш само, ако си изпиеш чая навреме и...

- Готов съм! - прекъсна го котаракът, който вече бързаше към банята, за да си измие зъбите.

Мусаленко отпи последната глътка от любимия си шипков чай и се запъти да си мие зъбите и лицето. Мър вече се беше завил до ушите и чакаше нетърпеливо да чуе историята за „Как крал Мусален станал крал“.

- И такааа... - подхвана Мусаленко. - Имало едно време едно кралство. Това кралство си нямало...

- Как така, едно кралство?! - Попита Мър.

- Много си нетърпелив. Завий си мустака и слушай внимателно.
- смърри го шеговито Мусаленко - Това кралство си нямало име, защото все не можело да се намери достоен владетел. Всеки, който се осмелявал да седне на празния трон, изчезвал и повече никога не се появявал.

- Чакай, чакай, чакай - ококори се неразбиращ Мър. - как така кралството си нямало крал? Да не би тронът да е бил прокълнат? А хора? Имало ли е хора?!

- Разбира се, че е имало и хора и красиви порти, и красив замък. Имало и прекрасни чешмички в града, от които течал ароматен малинов сироп, а от притворените прозорчета се носел неустоимият аромат на кифлички с ябълка и канела.

В кралството живеели най-добрите и най-усмихнатите хора, най-ароматните цветя, най-милите животинчета, а в пределите му греело най-слънчевото слънце.

Всъщност кралството не било точно прокълнато. Тъй като се намирало на най-хубавото място на планетата и било обитавано от най-добрите и усмихнати хора, кой ли не искал да седне на трона му.

Всякакви магьосници, вещици, знатни принцове и принцеси, знайни и незнайни чудаци се опитвали да го превземат. Ала това място не било случайно.

То приютявало доброто и пропъждало злото. И, за да бъде опазено от това да попадне в нечий лоши ръце, мъдреците на кралството - неговите най-възрастни и най-чистосърдечни жители, му направили специална магия. Само най-достойният можел да седне на трона, а всяко друго същество, което било водено от лоши мисли, в миг изчезвало вдън земя дори само, ако го докоснел с пръстче.

- Мър, виждам, че си объркан. Познавам по върха на опашката ти, който се подава от онзи край на пухкавото одеало. - усмихна се Мусаленко и продължи историята си. - На жителите на кралството им било много тъжно, че не могат да открият добър кандидат с чисто сърце, който да им стане крал. Не било лесно да се живее така. Трябвало сами да се борят с драконови нападения, или пък да гонят с метли лоши вещици, които все се опитвали да откраднат от вкусните канелени кифлички.

Една сутрин се случило нещо ужасно - хората се събудили и слънцето го нямало.

- Как така го е нямало слънцето? Да не е било облачно - рипна развълнуван рижавият котарак.

- Нееее, не е било облачно. Веднага е станало ясно, че е необикновено явление. Когато над кралството тегнела магия, от малиновите чешмички започвало да тече лютив сироп. Точно така, както и в онази сутрин.

Събрали се отново мъдреците на кралството и решили, че е време да потърсят достоен крал, който да ги спаси от тази беда.

И така, глашатаи тръгнали из цялата околия да тръбят, че най-приказното кралство си търси владетел, който да седне на трона и да ги избави от бедата.

Не било лесно да се намерят кандидати за трона. Всички знаели историята, че ако се окажеш недостоен, ще изчезнеш завинаги.

И все пак, на прага на двореца, се появил Мусален - малко разсеян, но добродушен по душа и винаги усмихнат младеж. Мусален нямал апетит за трона. Той просто искал да помогне и да върне най-слънчевото слънце.

- Мусален, момко, ако успееш да развалиш злата магия и да върнеш слънцето в нашето кралство, ще ти разрешим да седнеш на трона и да опиташ късмета си. Вземи сега тази торбичка с канелени кифлички и шишенце с малинов сироп за из път. - заръчали мъдреците и изпратили нашия герой да търси слънцето.

В гората с реката

Мусален се запътил към близката гора, където случайно срещнал един мечок. Този мечок не бил обикновен - носел очила и мърморел над някакъв чертеж с молив зад едното ухо.

- Извинявай, дали си срещал някъде тук най-слънчевото слънце? Изчезна от кралството, в което живея, и сега всички са много тъжни. Искам да го намеря и да върна усмивките на моите събратя.

Мечокът измънкал нещо под носа си и го забил още по-усърдно в чертежа.

- Извинявай! - провикнал се по-силно Мусален.

- Да, да, чух те. Не виждаш ли, че съм зает? Не съм виждал твоето слънце. Други въпроси ме мъчат мен, а ти ме занимаваш с някакво

си слънце. - избоботил, припряно мечокът.

Мусален се приближил, за да надникне в чертежите. Не знам дали споменах, но нашият приятел бил известен с любовта си към изобретенията.

- Къде си пъхаш и ти носа? Не виждаш ли, че едвам има място за моя. - скарал се мечокът на Мусален.

- Извинявай, виждам, че чертаеш нещо, пък на мен тези неща са ми много интересни и се чудя дали не бих могъл да ти помогна с някоя идея.

Мечокът този път вдигнал поглед и се вгледал внимателно в усмихнатия младеж. Тази усмивка много му допаднала, затова решил да разкаже на Мусален какво майстори. Разказал му, че има скъпи приятелки - феите-незабравки, които живеели в съседната вълшебна гора със своята кралица - пчела.

- Е, как така пчела? - учудил се Мусален.

- Ами, така! Тя е пчела-фея. Произлиза от знатен род и е на цели 300 години. - обяснил мечокът, - а феите-незабравки са много мили и бърбиви, ала са страшни забравани. Вчера ми бяха на гости и за беда си забравиха крилцата на закачалката.

- Защо за беда? Не може ли да им ги върнеш?

- Ами, не съвсем. След като си тръгнах, се разрази ужасна буря, която отнесе моста, който свързваше моята и тяхната гора. И сега нито аз, нито те могат да прекосят бурната река. Ще отнеме много време, за да изградим нов мост, а моите скъпи приятелки нямат време да чакат. Феите-незабравки и тяхната кралица черпят сила от прашеца на едно единствено специално цвете, което се намира на един недостижим връх. Само те могат да го достигнат, но не и без крила.

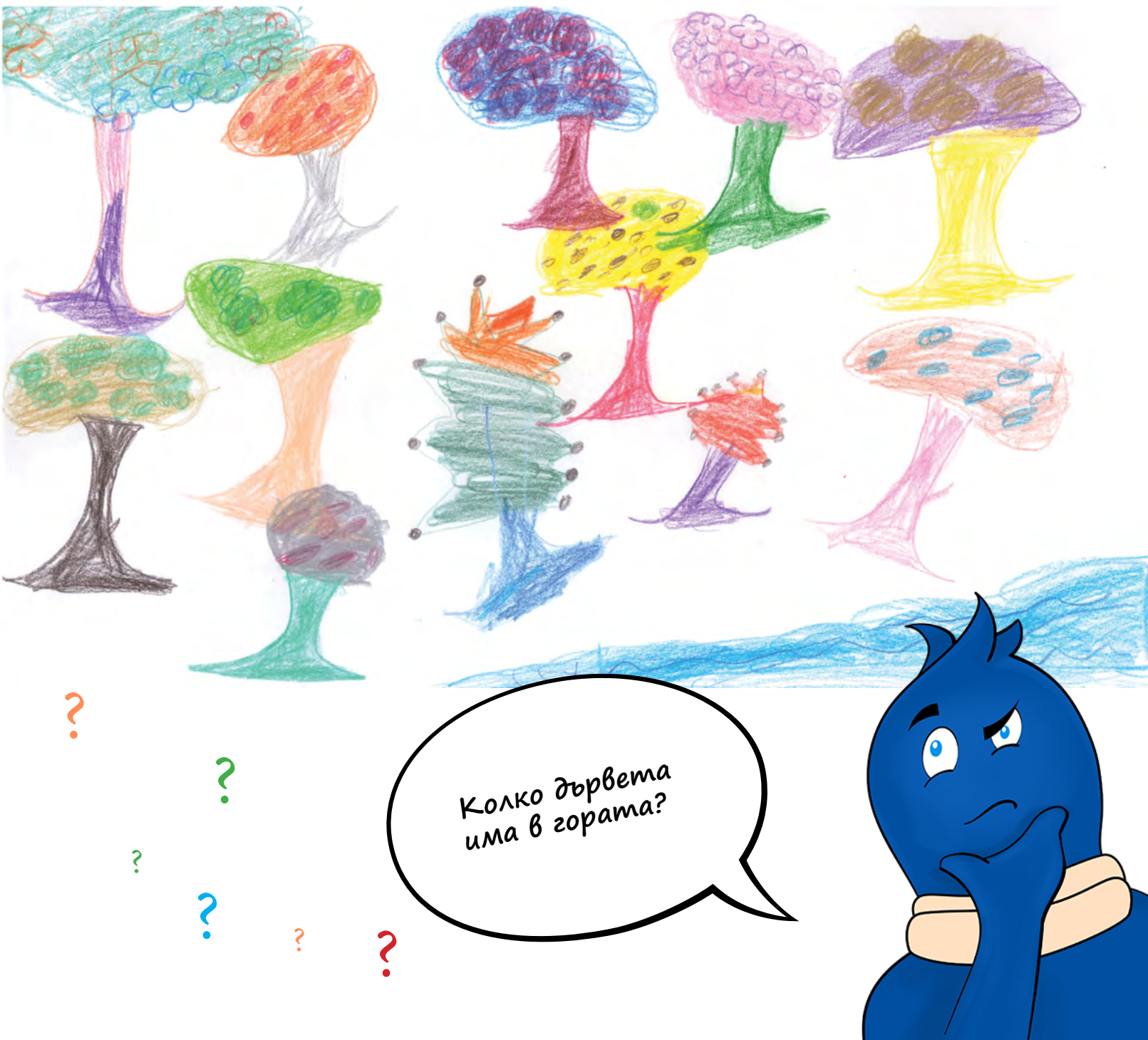

Мечок Изобретател

Мусален се почесал, помислил хубаво, грабнал молив и хартия, и начертал чудато изобретение. Мечокът разгледал хубаво плана, казал само - Хъм! - и се захванал за работа. Двамата изобретатели събрали всички крилца на едно място, взели копринен конец, който поискали назаем от копринените буби - ведри и отзивчиви съседки на мечока, и внимателно зашили крилцата едно за друго, така че да се получат едни големи крила.

Мечокът бил много доволен и щастлив, че ще успее да избави от бедата своите приятелки, ала после му хрумнала още по-добра идея.

- Драги Мусален, благодаря ти. Такава идея нямаше изобщо да ми хрумне, ако не беше ти. Затова искам да ти върна добрината. Вземи ти крилата и отлети в гората на феите-незабравки. Попитай ги за твоето слънце, може пък те да са го виждали.

Изобретение от крилца
на феи-незабравки

Пчелата кралица и цветето “Пасионе”

Мусален благодарил на мечока и отлетял към гората на отсрещния бряг на бурната река.

Там го посрещнали малки, крехки и прозрачни като глухарчета феички, които веднага щом го зърнали да носи крилата им, се скупчили около него развълнувано.

Мусален разшил внимателно копринения конец и върнал на всяка фея крилцата.

Пчелата кралица

- Благодарим ти, голяма добрина ни стори. Ала за нещастие в ужасна беда ни намираш. Нашата кралица хвана ужасна настинка и нищо не може да ѝ помогне освен прашецът на цветето „Пасионе“, което се намира на онзи висок и стръмен връх. За нещастие, понеже нямахме крилца, отдавна не сме пили от прашеца и нямаме сили да стигнем до него.

- Феи-незабравки, не се натъжавайте. Аз ще го донеса. - казал смело Мусален.

- О, Мусален, много мило, че искаш отново да ни помогнеш, но това цвете се намира на специално място, което е недостъпно за никое друго същество освен за фея-незабравка. Няма как да стигнеш до него.

- Нека да опитам! - не се предал нашият герой и запретнал ръкави, за да се покатери към върха.

Върхът наистина се оказал непревземаем. Мусален паднал цели 256 пъти, ожулил си коляното, трънчета се забили в дланите му, но той така и не се отказал. И хубаво направил, защото точно на 257-ия път успял да изкачи върха. Хубава работа, ала това не било достатъчно. Цветето “Пасионе” се намирало в средата на трънлива гора. Мусален, твърдо решен да не се предаде, лека-полека започнал да преминава през бодливата мрежа. Тук крачол закачил, там ухо, ала ароматът на красивото цвете му дал сили да продължи. След още няколко часа тежка борба Мусален най-накрая стигнал до цветето “Пасионе”. То било най-красивото и ухайно цвете, което някога бил виждал. Било ярко червено, но не като роза или мак, даже не и като лале. Ухаело така сладко и свежо, както никое друго цвете на земята. Мусален извадил от джоба си специална торбичка и внимателно наклонил чашката на изящното цвете. Бляскав вълшебен прашец се отронил и напълнил кесийката, а на нашия герой всички рани и драскотини изчезнали веднага.

Феите-незабравки не могли да повярват на очите си. Веднага щом се върнал техният герой, забъркали специална отвара, от която те и пчелата-кralица отпили, и в миг възвърнали силите си. И веднага започнали своето звънко бърборене.

Фея-незабравка

Нарисувай
цветето
“Пасионе”

Кралицата наредила да ѝ доведат упорития герой.

- Мусален, моите феи-незабравки ми разказаха, че на теб дължа оздравяването си. Разказаха ми, че макар и след много неуспешни опити да покориш непревземаемия връх, все пак не си се предал и си стигнал до цветето, което само моите феи могат да достигнат. Аз никога няма да забравя добрината ти и в замяна искам да ти се отплатя подобаващо. Вземи тази торбичка с възшебен пращец, той е чудотворен и ще те спаси от всякакви беди.

За съжаление не знам къде е твоето най-слънчево слънце, но имам един приятел, който знае много неща и има чудесен слух. Може и да е дочул нещо по този въпрос. Казва се Бухал - той е диригент. Ще го откриеш в гората на медените звънчета. Просто се заслушай от сърце и ще го откриеш.

Бухалът-диригент и фалшивото пеене

Мусален затворил очи, наострил уши и отворил сърцето си. В този миг дочул медено-кристален звук. Решил да го последва. Колкото повече се приближавал, толкова повече обаче мелодията изчезвала и се превръщала във фалшиво грачене.

Когато станало непоносимо за слуха, отворил очи и що да види – Бухал седял на един клон, скубел си перушината и размахвал диригентската си палка неконтролируемо.

- Нищо не разбирам! Нищо не разбирам! - ядосвал се г-н Бухал.
- Защо пеете така фалшиво? Има ноти, всяко едно звънче пее медено и все пак е абсолютен хаос!

Мусален не разбирал първоначално на кого говори ядосаният бухал, ала се загледал по-внимателно и съзрял мънички медени камбанки, които сякаш се карали помежду си.

- Момче, кого търсиш? - рязко се обърнал г-н Бухал към нашия герой. - Здравей, г-н Бухал. Изпраща ме кралицата на феите-незабравки. Търся най-слънчевото слънце, което изчезна от моето кралство. Дали си чувал нещо за него? - попитал Мусален.

- Нищо не съм чувал, как да чуя, като тези тук не спират да се карат и чувам само ужасяващите им крясъци. Не знам как да ги вразумя. Гледай ги какви са намръщени.

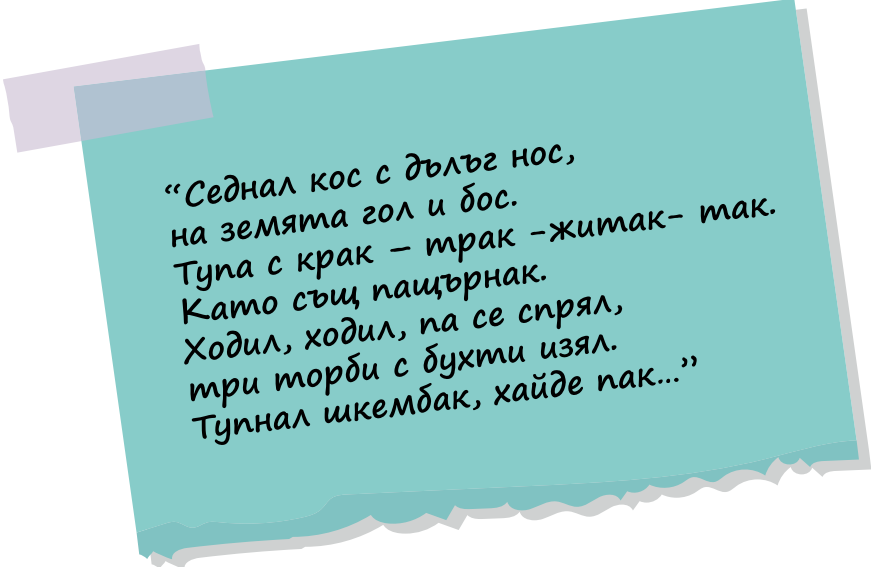
- **Защо са така ядосани?**

- **Защото всяко едно от тях иска да е солист, ала това е невъзможно. Всяко звънче звъни по свой единствен и неповторим начин, но самичко звъntenето не е нито достатъчно силно, нито достатъчно мелодично. И само когато зазвънят заедно, само тогава ще достигнем до такава хармония, която е музика за ухото и душата.**

Мусален затворил очи, наострил уши и отворил сърцето си, вдишал дълбоко въздух и се обърнал към медените звънчета.

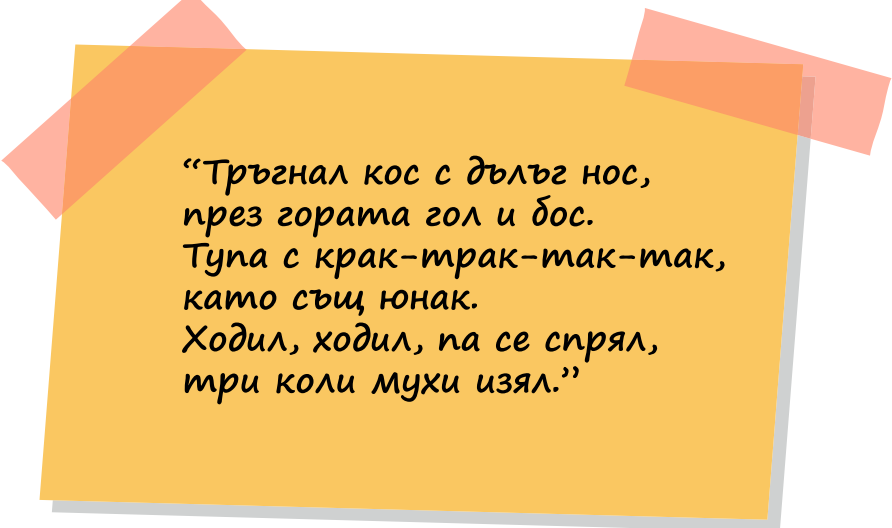
- **Приятели! Приятели, звънчета! - Провикнал се, ала нито едно звънче не му обърнало внимание.**

- **Седнал кос с дълъг нос - запял Мусален. Тук може би трябва да ти кажа, драги Мър, че Мусален може и да имал прекрасна усмивка, но в пеенето хич не го бивало. Не стига че пеел много фалшиво, ами и никога не знаел текстовете на песничките. Неговата песен звучала така:**

*“Седнал кос с дълъг нос,
на земята гол и бос.
Туна с крак – трак –житак– так.
Като същ пацърнак.
Ходил, ходил, па се спрял,
три торби с бухти изял.
Тупнал шкембак, хайде пак...”*

- **Не, не, не - зазвънели медните гласчета през смях. - не е така песничката. Ето така е:**

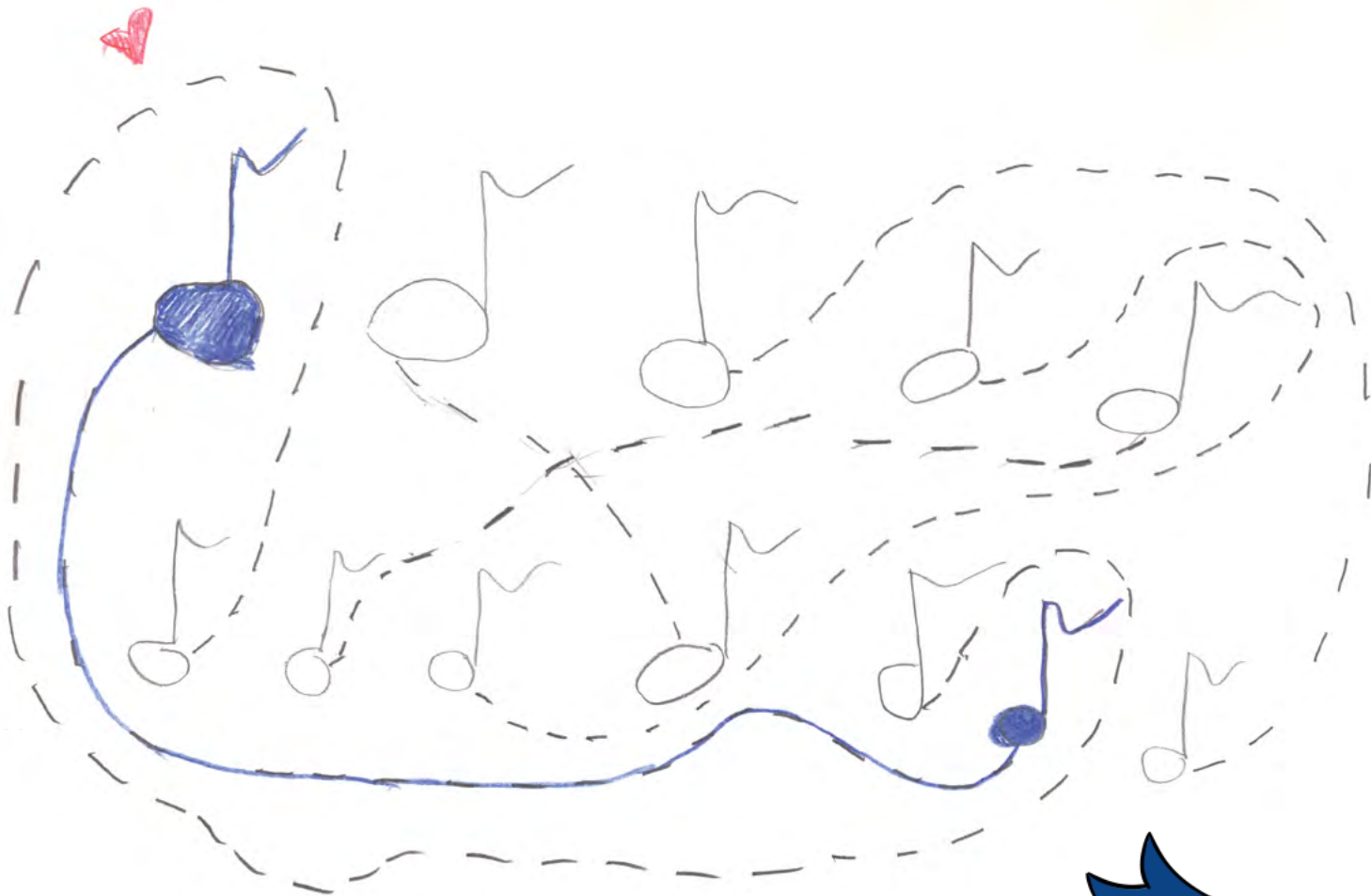

*“Тръгнал кос с дълъг нос,
през гората гол и бос.
Туна с крак-трак-так-так,
като същ юнак.
Ходил, ходил, па се спрял,
три коли мухи изял.”*

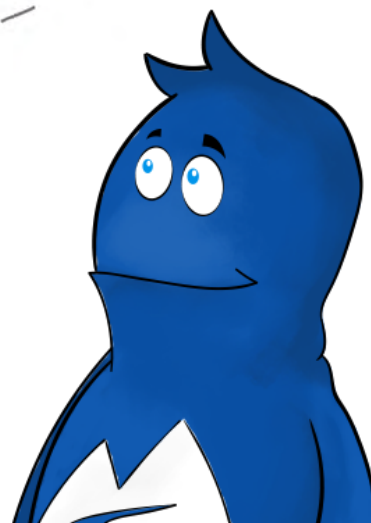
Г-н Бухал не можел да повярва на очите и ушите си.

синхрон.

10:24, завий наляво и ще го откриеш.

цвєтовє.

Среща с лъв и нещастieto да ти е завързан езикът

Мусален последвал указанията на г-н Бухал и не след дълго стигнал на посоченото място.

С изненада открил Лъв Първи, който лежал тъжен в сянката на едно дърво и въздишал отчаяно. Много странно, ала на този лъв му липсвала опашката и единият мустак.

Лъв Първи

Все пак Мусален, който бил виждал какво ли не, не се впечатлил от тази гледка и приближил тъжния лъв.

- Извинявай, че те безпокоя, Лъв Първи. Г-н Бухал ме изпраща при теб. Търся най-слънчевото слънце, което изчезна от моето кралство. Дали си го виждал?

- Може и да съм го виждал, може и да не съм го виждал... по-скоро не съм го виждал. А сега си върви и не ме поглеждай, хич не съм за гледане. - промълвил отчаяно лъвът. - унизително е да ти липсват великолепния мустак и дългата опашка.

- Сигурен съм, че ти липсват и загубата им определено разваля величествеността ти, ала не мисля, че има от какво да се притесняваш. Намирам и другия ти мустак за изключителен. Но истината е, че очите ти са впечатляващи! Впечатляваща е любовта ти към пътешествията, а тези очи кой знае какви невероятни неща са видели.

- Ха! - усмихнал се лъвът. - Забавен си, но по-хубавото е, че си искрен. Накара ме да се замисля. Тези очи наистина си видели какво ли не. За съжаление не само хубаво, но и лошо, ала няма как да оцениш хубавото, ако го няма и лошото... - започнал да философства Лъв Първи. - Но да се върнем на въпроса ти - дали съм виждал твоето слънце... хъммм... Не, не съм. Напоследък никъде не съм ходил и нищо интересно не съм виждал, защото съм зает. Опитвам се да накарам поданиците ми да не се сърдят един на друг и да започнат отново да се разбират.

- **Защо се сърдят? - попитал Мусален.**

- **Една сутрин се събудихме и на всеки му липсваше по нещо. На слона - ушите, на хиената - смеха, на зебрата - райето, на хипопотама - килограмите. Пълна бъркотия. И още по-странното е, че никой с никого не може да се разбере. Приказват и сякаш говорят на различни езици. В паниката всеки си помисли, че другият му е откраднал липсващото и не можем да се разберем. Затова сега всички си седят сърдити и засрамени по къщите. Никой не иска да се показва без уши и райета.**

- **Много странно. - замислил се Мусален. И докато се чудел как да помогне на нашия нов приятел, се подпрял на близкото дърво, извадил шишенце от малиновия сироп, който си носел от вкъщи, отпил си и...**

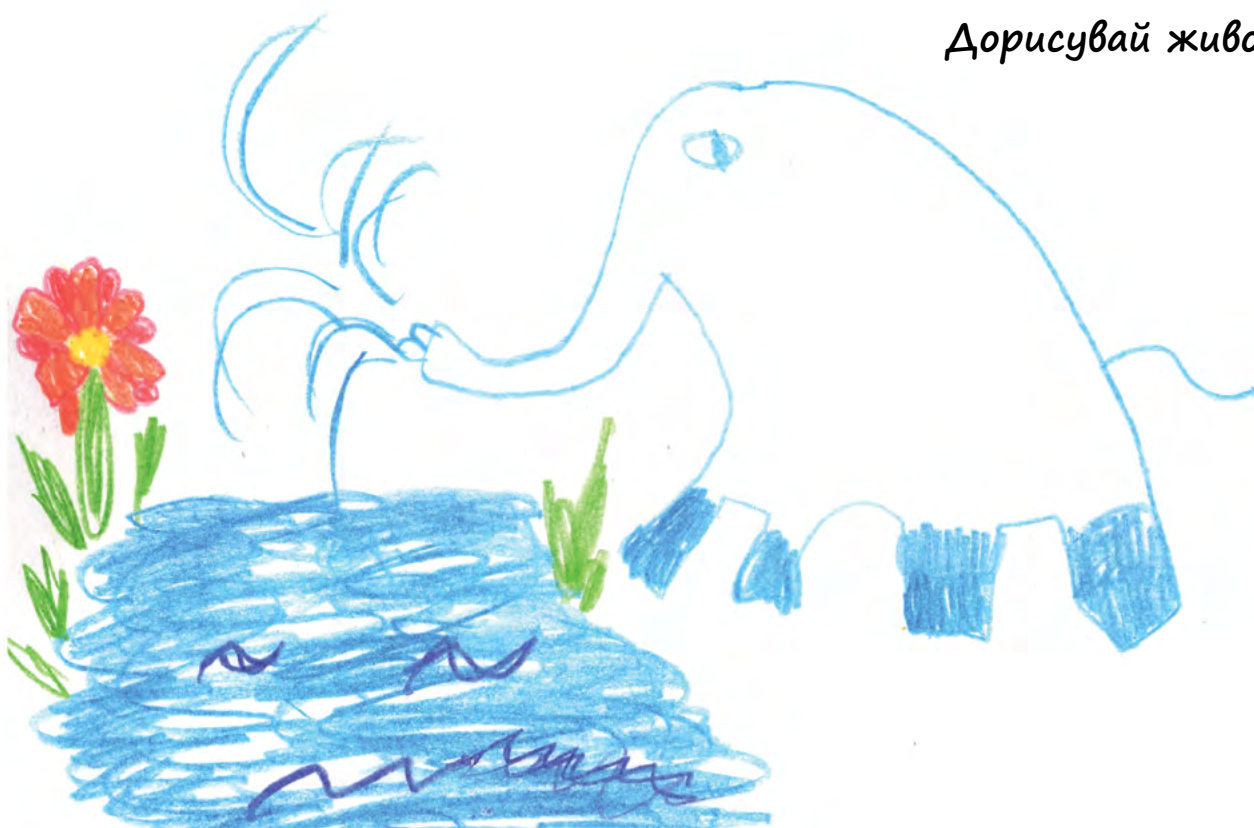
- **Пфу! - изплюл Мусален отвратен сироп, който се оказал, че се е превърнал от малинов в лютив сироп – сигурен знак, че над мястото тегне магия.**

- **Ето каква е работата! - извикал Мусален. - Някой ви е омагьосал!**

- **Ах, какво нещастие, какво ще правя сега? - зачудил се Лъв Първи.**

- **Аз ще измисля нещо. Обещавам. - казал Мусален.**

Дорисувай животните.

Извадил вълшебния прашец от цветето “Пасионе“, дар от кралицата-пчела, смесил го с малко вода, извадил от кифличките, които си носеше от вкъщи. Това все пак не били случайни кифлички, ами специални - приготвени от най-усмихнатите и добри хора в най-приказното кралство.

След това тръгнал от врата на врата да кани на празничен обяд на царската поляна всички животни. Не била лесна задача да ги придума да дойдат, тъй като всички много се срамували да се покажат в този си вид - без ухо, без райе...

Обаче, както знаем, Мусален не се отказвал лесно, затова на всяко животинче казал:

- Разбирам защо се притесняваш, ала ние всички сме приятели и на всички ни липсва по нещо. Никой не е идеален. Ето, и на мен ми липсва най-слънчевото слънце, но пък имам невероятен, ароматен малинов сироп. А на Лъв Първи му липсва половината величествен мустак и цялата опашка, но пък заглеждали ли сте се какви красиви очи има. А ако знаете какви невероятни неща са видели тези очи на пътешественик.

И така, лека-полека, всяко животинче се съгласило да дойде на празничния обяд. Веднага щом се събрали, настанала пълна тишина и никой с никого не искал да си говори. Лъв Първи бил прав - все едно всички приказвали на различни езици.

Мусален не се отчаял и дал на всяко животинче да си пийне от вълшебната отвара и да си хапне от кифличките, и изведнъж езиците им се развързали. Животните започнали да си говорят едно с друго и така най-накрая се разбрали и помирили.

Дорисувай животните.

Слонът казал на зебрата, че е срещнал нейните райета да се люлеят на един клон. Зебрата най-накрая могла да каже на съседката хиена, че смехът ѝ се смее в ей онзи дънер. Хиената пък бодро обявила, че ушите на слона се препичали на слънце на близката скала заедно с килограмите на хипопотама. И така, лека-полека, всяко животинче открило липсващата си част, а разбирателството отново се настанило в кралството на Лъв Първи. А какво станало с неговите великолепни мустак и опашка? Оказало се, че се приготвяли за поредното пътешествие, ала верните поданици ги хванали навреме и ги върнали на гордия им собственик. Лъв Първи отново възвърнал неотразимия си вид и се отправил на поредното незабравимо пътешествие.

Преди да тръгне, обаче, се обърнал към Мусален:

- Приятелю, ти спази своето обещание и аз ще съм ти вечно благодарен! Това, което направи за моите поданици е невероятно. Благодаря ти, че не ни се присмя, както направиха всички останали пътници, които ни видяха. Признателен съм ти, че помогна на моите поданици да се разберат и помирят. В мое лице си спечели един истински приятел. Както ти казах, не съм виждал твоето най-слънчево слънце, но вземи едно косъмче от моя пътешественически мустак. Може би така ще успея да ти помогна. Затвори очи и кажи вълшебните думи “пухче, праз, кофичка с мас, на уреченото място, заведи ме в час!” и той ще те отведе при моя приятел - Гълъб Прецизния. Няма нужда да те предупреждавам, че е малко особен. Но съм сигурен, че това няма да те притесни и ще намериш начин да се разбереш с него. Той може да знае нещо.

Мусален взел косъмчето пътешественически мустак, затворил очи и казал силно:

- Пухче, праз, кофичка с мас, на уреченото място, заведи ме в час! - И, хоп, озовал се на пъстър площад, пълен с гълъби.

19:00 часа - време е за вечеря

- Здравейте, господа! Търся Гълъб Прецизния, дали сте го виждали?

Гълъбите само го погледнали и едновременно посочили с клюн близкото магазинче, на което пишело с огромни, червени букви - **ЧАСОВНИКАР.**

Мусален влезнал в магазинчето и заварил Гълъб Прецизния да се опитва да развинти с малка отвертка под лупа микроскопичната ключалка на един стенен часовник. За беда кукувичката от часовника се била заключила в къщичката си без да иска и не можела да се отключи.

- Извинете, г-н Гълъб Прецизния, аз съм Мусален. Търся най-слънчевото слънце, което изчезна от кралството, в което живея и тук ме прати величественият Лъв Първи. - започнал да обяснява Мусален.

- Не, довиждане! Уви, не ми е известно къде е твоето най-слънчево слънце. - казал Гълъб Прецизния.

Мусаленко се стъписал, ала после си припомнил предупреждението на лъва и се овладял.

- Г-н Гълъб, с какво се занимаваш? - решил да започне разговор Мусален.

Сложи
липсващите
цифри на
часовника.

- Мисля, че не е незабележимо с каква работа съм се захванал. - казал важно гълъбът. - Опитвам се да настроя финия механизъм на часовника, така че да освободя госпожица Кукувица, а тя от своя страна да излезе в пълен блясък и да обяви тържествено на всички, че е време за вечеря. Ние, гълъбите в този град, никога не сядаме на вечеря без г-ца Кукувица да обяви, че е станало време за вечеря. Ние не сме като другите гълъби, които кълват безразборно по всяко време всякакви трохи. Не, ние сме изискани и спазваме режим. Няма да седнем да вечеряме, докато не сме сигурни, че е дошло точното време за вечеря. А това знае само прелестната г-ца Кукувица. Ох, нямам време да ти обяснявам всичко, младежо. Механизмът е наистина фин и ми трябва пълна концентрация.

И гълъбът продължи да оглежда под лупа стенния градски часовник.

- Г-н Гълъб Прецизния, дали мога да погледна и аз. В моето кралство се славя със сръчност и изобретателност. Може пък и да успея да помогна.

Гълъбът погледнал строго тоя усмихнат младеж, но все пак се отдръпнал и освободил място на Мусален, който наистина имал невероятно зрение и нюх към детайла. Развил това, завил онова, смазал тази гайка, сменил онази гайка. Поправил едно счупено лостче и със специална кърпичка избърсал прахта от всяко зъбно колелце. Гълъб Прецизния следял внимателно всяко действие на нашия герой и одобрително поклащал глава. Досега не бил срещал някой, който толкова прецизно да обръща внимание на всеки чарк и гайка. Часовникът блеснал, както никога досега.

Дошъл мигът на истината. Гълъб Прецизния окачил часовника на стената и нежно почукал на вратичката на часовниковата кула.

- Момент, г-н Гълъб - казал Мусален и извадил остатъка от възшебния прашец от цветето "Пасионе". С него поръсил току-що появилата се г-ца Кукувица, която блеснала и с щастливото си звънко като кристал гласче, обявила, че е точно 19:00 часа – време за вечеря! Хиляди гълъбови крила се разперили и всички седнали да вечерят.

В този момента г-н Гълъб Прецизния се влюбил в г-ца Кукувица, но това е началото на една друга история, за която друг път ще ти разкажа.

- Приятелю, - подхванал зашеметен от радост Гълъб Прецизния – съвсем се бях отчаял и не вярвах, че някога пак ще видя прелестната госпожица Кукувица. Благодаря ти! Със своето зорко око и с този прашец ти направи чудо с любимия ни часовник. Ти каза, че търсиш най-слънчевото слънце. Чувал съм за него, но не съм го виждал. Имам един много мъдър приятел, който наистина знае всичко.

Ето ти това перо, то не е случайно. Излез навън и го остави да те води.

На брега на океана

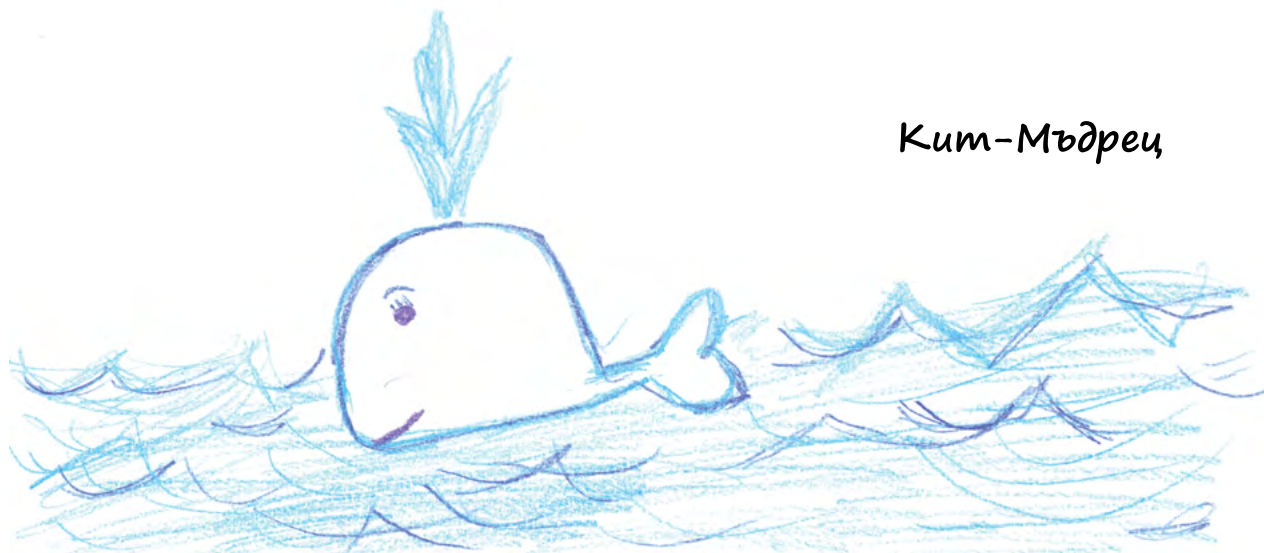
Веднага щом излезнал, задухал силен вятър и отвял перото, а Мусален хукнал след него и така стигнал до брега на океана, където срещнал Кит- Мъдрец.

- Здравей, Мусален, - Казал Кит. - Дълъг път измина, но благодарение на въображението, доброто сърце и борбения ти дух, най-накрая стигна при мен.

Нашият герой нищо не разбирал. Не беше ли стигнал съвсем случайно? Просто беше последвал перцето.

- По пътя си ти извърши много добрини. - продължил Кит- Мъдрец.
- И твоите добри дела не останаха незабелязани. Всяка една среща остави своя отпечатък в историята и маркира по-доброто бъдеще.

Феите-незабравки и кралицата-пчела оздравяха и сега заедно с Мечока-Изобретател творят възшебен мост, с който спокойно да преминават реката, която ги разделя. Бухалът-Диригент и медните звънчета така се развеселиха от срещата си с теб, че създадоха най-веселата и мелодична симфония, която някой някога е чувал.

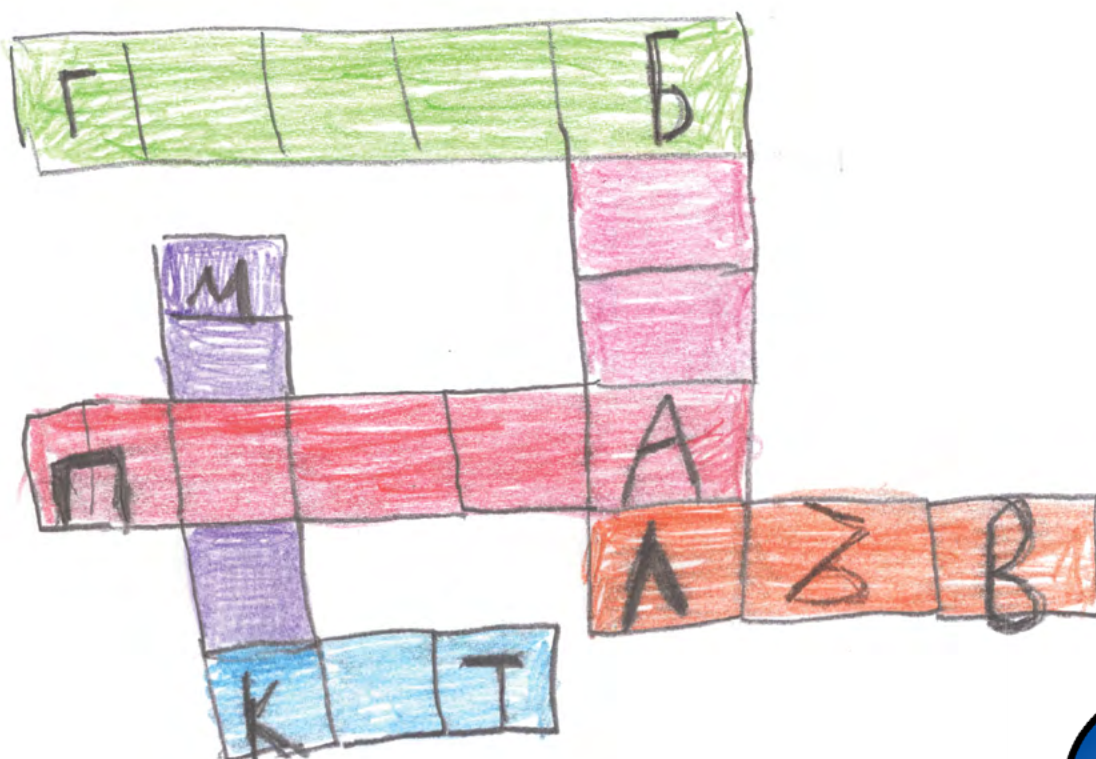
Кит-Мъдрец

Лъв Първи и поданиците му не спират да си говорят и надали историята ще познае други толкова добри приятели. Гълъб Прецизния откри любовта благодарение на теб, а аз... аз успях да докажа на великите мъдреци от твоето кралство, че сърцето ти е истински добро, че усмивката ти е искрена и чиста, че отдадеността и изобретателността ти са неизчерпаеми и всичко това те прави достоен за мусаленския трон. Щастлив съм да те провъзглася за новия крал!

Мусален съвсем не знаел какво да каже. Така се стъписал от възлнение, че успял само да продума:

- Уважаеми Кит-Мъдрец, благодаря за оказаната чест. Обещавам всеки ден да бъда все по-добър крал на моето кралство. Наистина съм много развълнуван, но има нещо, което помрачава щастието ми. Все още искам да върна слънцето в кралството си. А не го виждам и при теб. - казал тъжно новият крал.

- Знам, че търсиш най-слънчевото слънце. Няма да го откриеш при мен. Върни се в кралството си. Там те очакват. - казал Кит-Мъдрец и в миг се потопил под водата.

Реша кръстословицата, като напишеш животните, на които Мусален е помогнал.

Как крал Мусален станал крал

Мусален тръгнал натъжен, защото не искал да се прибира с празни ръце и да разочарова своите поданици.

Когато стигнал портите на кралството, докато вървял към двореца, за да разкаже на мъдреците, че се е провалил и не е намерил най-слънчевото слънце, Мусален забелязал, че хората го гледат по друг начин. Веднага щом го зърнели, и светлината се настанила в очите им.

- Кралю честити, - посрещнали го мъдреците в двореца - пийни си малинов сироп, хапни си от канелените кифлички. Дълъг път измина.

- Скъпи приятели, никакъв крал не съм аз. Не успях да открия слънцето ни и това мира не ми дава. - въздъхнал Мусален.

- Хайде, хайде, подкрепи се малко. Вярваме, че по-хубави кифлички никога не си опитвал и по-свеж малинов сироп никога не си пил. - настояли мъдреците. Мусален бил толкова угрижен, че не забелязал как мъдреците го водят към трона. Без да разбере, седнал на трона, отпил от сока, хапнал от кифличките и странна мека топлина изведнъж го обляла. Стаята била озарена от най-топлата светлина, а в очите на всички изгряло най-слънчевото слънце.

- Скъпи кралю, твоите подвизи доказаха, че си достоен за трона!
- обявили тържествено мъдреците - Ти донесе надежда и запали слънцето в душите ни. Ти успя да развалиш магията, която тегнеше над кралството ни и сега не само имаме отново най-слънчевото слънце, ами и най-добрия крал!

Радостни фанфари обявили на цялото кралство, че на трона най-накрая е седнал достоен крал. Медни звънчета, предвождани от развълнувания Бухал-Диригент, зазвънели с най-радостната мелодия на света. Вълшебен прашец от цветето "Пасионе" се понесъл из кралството, разпръснат от феи-незабравки, които танцували най-магичния танц със своя верен приятел Мечок-Изобретател. Горд лъв изревал мощно, за да извести щастливата новина на всички по света. Влюбен гълъб размахал радостно белите си криле в компанията на

изискана кукувица. И така крал Мусален станал крал, а кралството без име започнало да се нарича мусаленското кралство.

- Хъррр, мъъррр... - Мър тъкмо се беше понесъл към страната на сънищата, щастлив и доволен от невероятната история и щастлив край.

Мусаленко се усмихна и загаси лампата.

- Лека нощ, Мър! Пожелавам ти да сънуваш най-слънчевото слънце!

Как крал Мусален станал крал
от © Мусала Софт

© Йоана Иванова, автор, 2020

© Веляна Юркова, Габриела Андонова, Николета Петрова, Огняна - 5г.,
визуална адаптация и илюстрации, 2020